

Divoká píseň

VICTORIA SCHWABOVÁ

COO
BOO

Divoká píseň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Victoria Schwabová
Divoká píseň – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

Divoká Píseň

VICTORIA SCHWABOVÁ

**COO
BOO**

Všem zvláštním, šíleným a děsivým

*Mnozí lidé jsou jako monstra
a mnohá monstra se umějí chovat lidsky.*

V. A. VALE

PŘEDEHRA

KATE

Tu noc, kdy se Kate Harkerová rozhodla vypálit školní kapli, nebyla ani opilá, ani rozzlobená. Jen zoufalá.

Požár ve škole byl posledním, krajním řešením. Předtím už zlomila jedné holce nos, kouřila na pokoji, podváděla při první písence a slovně napadla tři řádové sestry, ale zdálo se, že ať provedla, co chtěla, tak Akademie Svaté Anežky jí *neustále odpouštěla*. To byla ta potíž s katolickými školami – věčně se ji někdo pokoušel spasit.

Jenže Kate o spásu nestála. Potřebovala prostě jen rychle zmizet.

Chvíli před půlnocí dopadly její boty na trávu pod oknem internátu. Hodina duchů, tak někdy lidé říkali času, kdy se neklidné duše draly na svobodu. Neklidné duše a dospívající holky, polapené v síti internátní školy příliš daleko od domova.

Vydala se až k úpravnému kamennému chodníčku, který vedl od internátu až ke kapli Svatého Kříže, a láhve v batohu nedbale přehozeném přes rameno cinkaly v rytmu jejích kroků. Vešly se tam všechny až na jednu, archivní ročník od sestry Merilee, který se jí houpal mezi prsty.

Přesně v tu chvíli začaly zvony něžně hlubokým hlasem odbíjet půlnoc, ale jejich zvuk se sem nesl z druhé strany školního pozemku, kde stála o něco větší kaple Všech svatých. Tu ovšem nikdy nenechávali bez dozoru, protože v komůrce vedle spala matka Alice, ře-

ditelka a abatyše, nebo jak se vlastně šéfovým řádových sester říkalo. I když měla Kate původně v plánu podpálit právě tuto budovu, byla dost chytrá na to, aby ke zhářství nepřidávala i vraždu. Ne, když cena za násilí byla tak vysoká.

Dveře do menší kaple sice chránil zámek, ale Kate si během přednášky sestry Merilee o božím milosrdenství drobnou krádeží opatřila klíč, kterým si teď otevřela, vklouzla dovnitř a položila batoh na zem. V kapli byla větší tma než kdy jindy a modrá vitrážová okna se černě třpytila v měsíčním světle. Od oltáře ji dělil dobrý tucet řad. Na chvílku jí skoro přišlo líto, že musí podpálit tak malebné místo, ale nebyla to jediná školní kaple, a dokonce ani ta nejhezčí. Kromě toho jim sestry stejně pořád vtloukaly do hlavy, jak důležitá je oběť.

Jen první rok ve vyhnanství Kate pohořela (metaforicky řečeno!) už ve dvou internátních školách. V dalším roce se pak nechala vyhodit i ze třetí v tajné naději, že už bude mít pokoj, ale její otec byl dost tvrdohlavý (po někom tu odhodlanost zdědit musela) na to, aby přicházel s dalšími a dalšími možnostmi. Čtvrtá škola, ústav pro problémové puberťáky, ji držela ve spárech celý dlouhý rok, než i ona povolila. Pátá instituce byla vlastně jen pro chlapce, ale za štedrý úplatek ráda udělala výjimku. Po několika měsících byla Kate zase volná, ale její otec už měl v rukávu tenhle pekelný klášter i s rezervovanou postelí, protože sem přisvištěla tak rychle, že se ani nestihla podívat zpět do města V.

Šest škol za pět let.

Ale tohle bude ta poslední. Docela jistě.

Kate se sklonila nad batohem, rozeplula zip a dala se do díla.

Když dozněly zvony, rozhostilo se všude děsivé noční ticho. Kate si začala broukat jeden z chvalo zpěvů, zatímco z tašky vybalovala dvě láhve Jacka Danielse a skoro plnou sedmičku vodky, které objevila mezi zabavenými věcmi. K tomu přidala ještě tři láhve meš-

ního červeného, desítky let starou whisky ze skřínky matky Alice a archivní víno sestry Merilee. Všechno to pečlivě srovnala na poslední lavici a vydala se k modlitebním svíčkám. Vedle třípatrové věže z mělkých skleněných misek ležely talířky na sirky se staromódně dlouhými dřívky.

Aniž by přestala zpívat, vrátila se Kate ke své sbírce alkoholu v zadní lavici, odšroubovala zátky, vytáhla korky a rozlila obsah láhví rovnoměrně po všech řadách. Whisky ukradenou matce Alici si nechala až na konec, na dřevěné pódium u oltáře, kde ležela otevřená Bible. V krátkém momentu pověřivé hrůzy ji Kate ušetřila a vyhodila ven na trávu. Když vkročila zpět do kostela, ovanul ji vlhký, sladký odér alkoholu. Rozkašlala se a odplivla si, aby si ulevila od štiplavé pachuti v ústech.

Nad oltářem visel obrovský dřevěný krucifix, ze kterého na ni shlížela socha umučeného Ježíše. Když zvedla sirku, měla pocit, že ji sleduje.

Odpušť mi, Otče, že jsem zhřešila, pomyslela si a škrtnla zápalkou o rám dveří.

„Nic osobního,“ dodala nahlas, když na konci dřívka ožil jasný plamen. Dlouhou chvíli do něho Kate upírala oči a sledovala, jak se oheň pomalu prokousává až k jejím prstům. Než ji stačil popálit, upustila zápalku na nejbližší lavici, která s hlasitým blafnutím vzplála. Nejdřív oheň strávil jen alkohol, ale potom vzal zavděk i dřevem lavice. Za chvíli už hořely všechny řady, poté podlaha a nakonec oltář. Plameny rostly a sílily, až z ohníčku velikosti nehtu povstal požár. Kate unešeně pozorovala, jak stravuje kousek po kousku celou kapli. Teprve nesnesitelný žár a kouř ji vyhnaly ven do chladné noci.

Utíkej, šeptal jí hlas v její hlavě, tichý, ale naléhavě instinktivní. Kaple zatím hořela jasným plamenem.

Ovládla pud sebezáchovy a místo útěku se posadila na lavičku

v bezpečné vzdálenosti od hořící budovy a šoupala nohama v pozděně letní trávě.

Kdyby přimhouřila oči, uviděla by světla nejbližší části města na horizontu. Des Moines. Staromódní jméno z časů před obnovou. Bylo jich tu půl tuctu, všechny rozházené okolo Verity. V žádné z nich ale nebydlelo víc než milion lidí, zavřených a uvězněných. Kromě toho se žádná z těch městských částí nemohla rovnat té hlavní. O to ale šlo. Kdo by taky chtěl přilákat příšery? Nebo Calluma Harkera.

Vytáhla svůj stříbřitý zapalovač – jednu z věcí, které jí matka Alice zabavila hned první týden ve škole – a pohrávala si s ním, aby se jí tolik netrášly ruce. Protože to nepomohlo, vytáhla z kapsy od košile cigaretu, další kořist z krabice se zabavenými poklady, a zapálila ji. Modrý plamének na konci se brzo přeměnil v oranžové světlo.

Potáhla a zavřela oči.

Kde to jsi, Kate? ptala se sama sebe.

Tuhle hru se sebou občas hrála od doby, kdy se dozvěděla o teorii nekonečných paralelních světů, která říká, že lidská cesta životem není lineární, ale košatá, přičemž každé rozhodnutí tvoří jednu odlišnou větev a s ní i odlišného člověka. Líbila se jí myšlenka, že v jiných světech žijí stovky různých Kate s různými životy.

Možná že v jednom z nich se nepotulovaly příšery.

Možná byla její rodina ještě pohromadě.

Třeba je její máma neopustila.

Možná se nikdy nevrátili.

Možná, možná, možná – pokud existovaly stovky Kate a stovky životů, ona sama byla jen jednou z nich, tou, kterou *měla* být. Nakonec bylo jednodušší udělat to, co musela, když si představovala, že se někde další Kate rozhoduje třeba úplně jinak a prožívá lepší, nebo přinejmenším jednodušší život. Třeba svým činem ty druhé Kate chrání a zajišťuje, aby nepřišly o zdraví a rozum.

Kde jsi? ptala se sama sebe.

Ležím na poli a zírám na hvězdy.

Noc je teplá a vzduch čistý.

Do zad mě chladí tráva.

V temnotě se neskrývají žádné příšery.

Moc hezký, pomyslela si Kate při pohledu na hroutící se siluetu kaple, ze které nakonec zbylo jen pár žhnoucích uhlíků.

Někde v dálce zakvílely sirény a Kate se narovнала.

Už je to tady.

Během několika minut začaly z pokojů proudit davy děvčat a za nimi matka Alice v hábitu s bledou tváří ozářenou rudým odleskem plamenů z dohořívajícího kostela. Kate se požitkářsky zaposlouchala do vlny šfavnatých nadávek, které ze sebe jindy tak mravná sestra vypouštěla, než její hlas přehlušilo kvílení požárních sirén.

I katolické školy měly své hranice.

O hodinu později seděla Kate se spoutanýma rukama v klíně na zadním sedadle policejního auta z Des Moines . Vůz ujížděl do noci a proplétal se pustými lány země v severovýchodní části Verity, pryč z bezpečí periferie a rovnou do hlavního města.

Kate se zavrtěla, aby se jí pohodlněji sedělo. Přejet Verity trvalo tři dny a oni byli – alespoň podle odhadů – ještě dobré čtyři hodiny od okraje města, hodinu od hranic Divočiny, ale bylo jasné, že do takové oblasti se nepustí ani místní policista. Jeho auto na to ani nebylo vybavené – chránila ho jen solidní železná konstrukce a ultrafialový štít, který prozařoval tmou okolo. Řidič svíral volant tak pevně, až mu zbělely klouby na ruce.

Chvíli uvažovala, že se ho pokusí uklidnit slovy, že jsou příliš daleko od nebezpečí, protože okraje Verity přece jen nepředstavovaly takovou hrozbu jako jeho centrum. Cokoli řádilo v srdci města, to se neodvažovalo přejet Divočinu. Ne, když to mělo dostatek lidí

k jídlu na dosah ruky. Když se na ni ale policista ošklivě podíval, rozhodla se nechat ho trápit.

Natočila hlavu, opřela se uchem o koženou sedačku a zadívala se do tmy.

Silnice před nimi se zdála pustá, noční tma hutná jako kaše. Pozorovala svůj odraz ve zpětném zrcátku. Přišlo jí divné, že se v něm ukazují jen ty nejvýraznější rysy – světlé vlasy, ostře řezaná čelist, temné oči, zatímco jizva ve tvaru slzy u koutku oka i ta delší, táhnoucí se od linie vlasů k čelisti, zůstávaly skryté.

Ve škole u Svaté Anežky zatím z kaple zbyla jen černá hromádka popela.

Rostoucí hloučky děvčat v pyžamu se při tom pohledu poděšeně pokřížovaly (Nicole Teaková, které Kate nedávno zlomila nos, se škodolibě zasmála, jako by Kate dostala přesně to, co si zasloužila – jako by se *nechtěla nechat chytit*) a matka Alice se pomodlila za její hříšnou duši, zatímco policejní eskorta táhla Kate pryč ze školního pozemku.

Na neshledanou, Svatá Anežko.

Policajt něco řekl, ale jeho slova zanikla dřív, než se dostala Kate k uším.

„Co?“ zeptala se s hraným nezájmem, když se k němu otočila.

„Za chvíli tam budeme,“ zamručel strážce zákona, očividně naštvaný, že se s ní musel táhnout nocí až sem, místo aby ji prostě nechal přespat na stanici pod zámkem.

Přejeli značku – 378 kilometrů do města V. Blížili se k Divočině, nárazníkovému pásmu mezi hlavním městem a zbytkem Verity. K příkopu s vlastním zruďným zvěřincem, pomyslela si Kate. I když nikde nebyla naznačená jasná hranice, člověk okamžitě poznal, že se něco změnilo. Jako by se mu svažovala půda pod nohama, i když zůstávala rovná. Poslední města ustoupila holým polím a svět se z ticha přehoupl do *prázdnoty*.

Ještě pár bolestivě tichých kilometrů – policajt odmítl zapnout rádio –, než vedlejší silnice prolomila monotónnost hlavního tahu. Policista zahrnul a kola se z asfaltu přesunula na štěrk. Potom vůz s cuknutím zastavil.

Kate projela vlna nervózního očekávání, když řidič zapnul světelný štít kolem auta. Nebyli sami. U cesty stál černý nákladák, na jehož existenci upozorňoval jen osvětlený podvozek, červená brzdová světla a tiché broukání motoru. Záře z policejního auta se odrazila od kouřových skel nákladáku a padla na kovové žebroví, které hrozilo prohnat sto tisíc voltů čímkoli, co by se odvážilo příliš blízko. *Takové* auto bylo stavěné na Divočinu i všechno, co v ní číhalo.

Kate se usmála stejně jako ve škole Nicole – potutelně, bezzubě. Ne šťastně, ale vítězně. Policajt vystoupil, otevřel jí dveře a za loket ji vytáhl ven z auta. Potom jí za nespokojeného mumlání o politice a privilegiích odemkl pouta. Kate si promnula zápěstí.

„Můžu jít?“

Policajt založil ruce, což vzala jako tichý souhlas. Vydala se k nákladáku, ale nakonec se přece jen zastavila a natáhla dlaň. „Ještě mi něco musíte vrátit,“ řekla.

Policajt se ani nepohnul.

Kate přimhouřila oči, lusklá prsty a muž s pohledem upřeným na hřímající vozidlo podobné tanku před nimi vylovil z kapsy stříbrný zapalovač.

Sevřela prsty známý hladký kov a otočila se. I tak k jejímu zdravému uchu dolehlo slovo *svině* z policistových úst. Neobtěžovala se ani ohlédnout, jen skočila do obrněného nákladáku, opřela se do kožené sedačky a zaposlouchala do vzdalujícího se hřmotu motoru policejního auta. Její řidič s někým telefonoval, ale jejich oči se setkaly ve zpětném zrcátku.

„Jo, mám ji. V pohodě. Je tady,“ podal jí mobil přes mříž. Kate si ho s tlukoucím srdcem přitiskla k levému uchu.

„*Katherine. Olivie. Harkerová,*“ ozval se v telefonu hlas, nebezpečný jako blížící se sesuv půdy, tichý a hluboký, ale mocný. Takový tón si žádal zbožný strach, nebo přinejmenším respekt. Kate ho znala celá léta, ale stejně se neubránila mrazu, který jí při jeho zvuku přejel po zádech.

„Ahoj tati,“ snažila se sama o klidný tón.

„Jsi na sebe pyšná, Katherine?“

Sklopila zrak k nehtům na ruce. „Celkem jo.“

„Svatá Anežka je už šestá škola...“

„Hmm?“ zamumlala, jako by mu nerozuměla.

„Šest škol za pět let.“

„No, jeptišky říkaly, že můžu všechno, když se do toho ponořím celou myslí. Nebo to byli učitelé v Lesní škole? Začínám se v tom celkem ztrácet...“

„*Dost,*“ zasáhl ji otcův hlas jako rána do břicha. „Takhle to nemůžeš dělat donekonečna.“

„Já vím,“ řekla hlasem, jakým by mluvila ta správná, statečná Kate, která chtěla být s otcem a taky si to *zasloužila*. Ne ta, která ležela v poli nebo brečela v autě těsně předtím, než se nabourali. Správná Kate se nesměla bát ničeho. Nikoho. Ani samotného otce. K potutelnému úsměvu se sice nepřinutila, ale aspoň si ho představila a držela se toho obrazu v hlavě jako záchranného lana. „Já vím,“ zopakovala. „A taky si umím představit, že tě žehlení všech mých kousků stojí hodně peněz a času.“

„Tak proč...?“

„Ty víš proč, tati,“ skočila mu do řeči. „Přece víš, co chci.“

Když hlas na druhém konci hluboce vydechl, opřela se hlouběji do koženého sedadla. Přes otevřené střešní okno auta viděla jasné tečky hvězd na térově černé obloze.

„Jen bych si přála vrátit se zpátky domů.“

AUGUST

Začalo to třeskem.

August ta slova četl už popáté, aniž by jim věnoval pozornost. Seděl u kuchyňského pultu, jednou rukou si pohrával s jablkem, zatímco druhou přidržoval knihu o vesmíru na stránce, kterou se zrovna snažil číst. Za okny chráněnými ocelovými okenicemi se prostírala noc a on cítil, jak ho do sebe i přes těžký kov vtahuje město. Když poodhrnul rukáv, aby se zadíval na hodinky, odkryl černé čáry na zápěstí. Z vedlejší místnosti k němu dolehla slova jeho sestry, která ale patřila někomu jinému, a z devatenácti pater pod ním sem vzlínaly útržky hlasů, dupotu bot, cvakotu nabíjených pušek a tisíců dalších zvuků, z nichž se skládala hudba Flynnova sídliště. Donutil se upřít oči zpět do knihy.

Začalo to třeskem.

Připomnělo mu to báseň T. S. Eliota „Dutí lidé“. *Takhle svět končí. Ne bouchnutím, ale zakřouráním.* Jistě. Kniha mluvila o začátku života a Eliot o jeho konci, ale Augusta to stejně donutilo přemýšlet o vesmíru, čase i o sobě samotném. Myšlenky se mu hroutily v hlavě jako domino, jedna padající kostka uvedla v pohyb druhou a další a...

August zvedl hlavu těsně předtím, než se otevřely ocelové dveře kuchyně a dovnitř vešel Henry. Henry Flynn, vysoký a štíhlý s ru-

kama chirurga, oblečený v tmavých maskáčích zásahové jednotky se stříbrnou hvězdou na košili, která kdysi patřila jeho bratrovi, předtím jeho otci a ještě dřív jeho prastrýci. Tak to šlo celých padesát let už od doby před kolapsem, znovuobnovením a založením Verity. A možná ještě dál do minulosti, protože Flynnové byli vždycky tlukoucím srdcem tohoto města.

„Ahoj tati,“ pozdravil August tak, aby hned neprozradil, že na ten moment čekal celou noc.

„Auguste,“ kývl Henry, když položil na linku ultrafialovou svítilnu. „Jak to jde?“

August si přestal hrát s jablkem, zavřel knížku a donutil se klidně sedět, i když v jeho zdánlivě strnulém těle řádil neklidný duch. Usuzoval, že to mělo něco společného s kinetickou energií, ale věděl jen, že byl tělem hledajícím pohyb.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Henry, když August neodpovídal.

August polkl. Když už nemohl lhát, proč bylo tak těžké říct pravdu?

„Já už to dál nemůžu dělat,“ hlesl.

Henry se zadíval na knížku. „Šprtat astronomii?“ nadhodil s falešnou lehkostí. „Tak si dej pauzu.“

August se zadíval otci do očí. Henry Flynn měl laskavé oči a smutná ústa. Nebo smutné oči a laskavá ústa? Nikdy je nedokázal udržet v jedné linii. Lidské tváře měly tolik nekonečně rozdílných výrazů, ale stejně se nakonec slily do jedné identifikovatelné emoce jako pýcha, zhnusení, frustrace, únava... August zase ztratil nit a vydal se za ní, než mu úplně zmizí z dosahu. „O té knížce nemluví.“

„Auguste,“ nakouzl Henry, protože dobře věděl, co bude následovat. „O tom se spolu nebudeme bavit.“

„Kdybys prostě jen...“

„O zvláštní jednotce se *nediskutuje*.“

Ocelové dveře se znovu otevřely a v nich se objevila Emily Flynnová s krabicí zásob, kterou položila na stůl. Byla jen o kousíček

vyšší než její manžel, s širšími rameny, tmavou kůží, svatozáří krátkých vlasů a pouzdrém na pistoli u boku. Vykračovala si jako voják, i když s manželem sdílela stejně unavené oči a sevřenou čelist. „Už zase?“ povzdychla si.

„Ať jdu, kam jdu, FBJ je mi v patách,“ protestoval August. „Když jdu na ulici, oblékám se jako oni... Vážně je takovej problém se jedním z nich i *stát*?“

„Ano,“ řekl Henry.

„Je to nebezpečné,“ dodala Emily a začala vybalovat jídlo. „Je Ilsa u sebe? Myslela jsem, že bychom...“

Ale August se jen tak nevzdal. „Jenže tady bezpečno není *nikde*. O to vlastně jde! Vy dva celé dny riskujete životy v boji proti *těm všem*, zatímco já tu sedím a čtu si o hvězdách, jako by se vůbec nic nedělo.“

Emily zavrtěla hlavou a vyndala nůž ze zásuvky. Začala krájet zeleninu a kousek po kousku tvořit pořádek v chaosu. „Na sídlišti je bezpečno, Auguste. Přinejmenším podstatně bezpečněji než na ulici.“

„A přesně proto bych vám tam měl pomáhat.“

„Svoje úkoly plníš,“ řekl Henry, „a to stačí.“

„Čeho se tak bojíte?“ vyštěkl August.

Emily položila s cvaknutím nůž na linku. „Vážně se na to musíš ptát?“

„Myslíte si, že by se mi mohlo něco stát?“ Než Emily stihla odpovédět, vymrštil se August na nohy, popadl nůž a bodl se s ním rovnou do ruky. Henry bolestně zkrivil tvář, Emily zatajila dech, ale čepel se svezla po Augustově kůži jako po kameni a zabodla se do dřevěné desky na krájení. V kuchyni zavládlo hrobové ticho.

„Tváříte se, jako bych byl ze skla,“ ozval se August, když odložil nůž, „ale sami víte, že to tak není.“ Vzal matku za ruku, jak to často dělával Henry. „Mami,“ zašeptal tiše, „já nejsem křehkej. Spíš naopak.“

„Ale taky nejsi neporazitelný,“ odpověděla Emily. „Ne...“

„Já tě tam prostě nepustím,“ vložil se do diskuse Henry. „Kdyby tě chytili Harkerovi lidi...“

„Ale Leovi jsi dovolil velet celé jednotce,“ bránil se August. „Jeho tvář visí na každém rohu. A vidíš? Ještě žije!“

„To je něco jiného,“ vyhrkli Emily s Henrym najednou.

„Jak to?“ provokoval August.

Emily vzala Augustovu tvář do dlaní, jako to dělávala, když byl ještě dítětem. I když... slovo *dítě* se sem příliš nehodilo, protože jím August nikdy nebyl. Uprostřed zločinu na dětství nebyl čas. „Jen tě chceme chránit. Leo bojoval po našem boku od prvního dne, což z něho dělá neměnný cíl. Čím více města ovládáme, tím víc se budou Harkerovi lidé snažit zneužít našich slabín a připravit nás o sílu.“

„A co jsem teda já?“ odtáhl se August. „Vaše síla, nebo slabina?“ Emiliny laskavé hnědé oči se doširoka otevřely. „Obojí.“

Nebylo fér se na to ptát, ale matčina odpověď Augusta stejně zbolela.

„O co ti jde?“ zeptal se Henry, když si protřel oči. „Ty přece bojovat nechceš.“

Otec měl pravdu. August se do bojůvek uprostřed noci nikdy příliš nehrnul a nebavilo ho se ani hádat s rodinou, ale něco v jeho kostech mu nedalo spát a dralo se ven jako vtíravá melodie, která mu stále hlasitěji bzučela v hlavě. „Ne,“ řekl, „ale chci pomáhat.“

„To už přece děláš,“ uklidňoval ho Henry, „zvláštní jednotka jen léčí symptomy, ale ty, Ilsa a Leo léčíte nemoc samotnou. Tak to prostě chodí.“

Jenže to nefunguje! zakřičel by nejraději August. Příměří s Harkerovými na jedné straně a Flynnovými na druhé panovalo pouhých šest let a bylo tak vetché, že všichni věděli o jeho neudržitelnosti. Každou noc pronikala Švem jen další smrt. Potloukalo se tu příliš mnoho příšer, na které hrstka dobrých lidí nestačila.

„Prosím,“ žadonil August. „Pokud mě necháte, můžu udělat víc.“

„Auguste,“ řekl Henry, ale syn ho zvednutím ruky zastavil. „Jen mi slib, že o tom budeš přemýšlet.“ S těmi slovy vycouval z kuchyně dřív, než by si od rodičů musel vyslechnout pravdu.

Augustův pokoj byl studií o entropii a pořádku, něco jako dobře ovládnutý chaos. Malá místnost bez oken, ze které by musel dostat záchvat klaustrofobie, kdyby na stísněné prostory nebyl dávno zvyklý. Řady knih už dávno přerostly police a vršily se ve vratkých komínech kolem postele. Některé z nich se otevřené povalovaly na tenké dece. Zatímco jiní četli jen vybrané žánry a témata, August hltal všechno, co mu přišlo pod ruku, pokud to nebyla fikce. Toužil se dovědět všechno o světě, jaký je, byl a být mohl. Jako někdo, kdo se v životě ocitl náhodou, pouhým mávnutím kouzelného proutku, se děsil nejisté povahy své existence a obával se, že se s každým momentem může vytratit stejně rychle, jako se objevil.

Knihy byly roztríděny tematicky – astronomie, náboženství, historie, filozofie.

Učil se doma, což v podstatě znamenalo, že se učil *sám*. Ilsa se mu občas snažila pomoci, i když její mysl fungovala spíš ve sloupcích než v uzlech, bratr Leo s ním neměl trpělivost a rodiče byli příliš zaměstnaní, takže si většinu času musel vystačit sám. A taky mu to příliš nevadilo. Přinejmenším dřív. Nebyl si jistý, kdy se mu *obrana* sídliště začala protivit jako *zábrana*.

Kromě nábytku a knih tu ležel už jen jediný předmět – housle v otevřeném futrálu opřené mezi dvěma stohy knih. August se k houslím instinktivně naklonil, ale odolal nutkání je vzít do ruky a zahrát. Místo toho shodil z polštáře výtisk Platóna a klesl do zamotané deky.

V pokoji visel těžký, dusný vzduch. August si vyhrnul rukávy, pod kterými skrýval stovky černých linií táhnoucích se od levého zápěstí až nahoru přes loket k rameni a kolem klíční kosti a žeber.

Dnes v noci jich na sobě měl čtyři sta dvanáct.

Odhrnul si tmavé vlasy z očí a zaposlouchal se do rozhovoru Emily a Henryho Flynnových v kuchyni. Mluvili tiše o něm, o městě, o příměří.

Co by se stalo, kdyby ho někdo opravdu porušil? Až ho někdo opravdu poruší. Leo vždycky říkal *až*.

Když se po Fenoménu rozhořela válka o teritoria, nebyl ještě August na světě, ale slyšel vyprávět o hrozném krveprolití a viděl hrůzu ve Flynnových očích, kdykoli se o tom někdo zmínil, což se teď stávalo stále častěji. Leo si s tím ale hlavu nedělal, protože tvrdil, že Henry válku o zem *vyhrál* a že příměří bylo jeho dílem, takže by ho v případě nutnosti zvládl sjednat znovu.

„Až to přijde,“ říkával, „budeme připravení.“

„Ne,“ odpovídal Flynn s ustaraným výrazem, „na tohle se nikdo připravit neumí.“

Nakonec ale hlasy z kuchyně přece jen utichly a nechaly Augusta jeho myšlenkám. Zavřel oči ve snaze najít klid, ale nastalé ticho zase přerušil vzdálený štěkot výstřelů, který mu jako vždy rezonoval celou lebkou. Nebylo klidného momentu, který by ten zvuk nenarušil.

Začalo to třeskem.

Přetočil se na bok, aby zpod polštáře vylovil přehrávač, vtiskl pecky sluchátek do uší a zmáčkl *play*. Zalily ho hlasité tóny vážné hudby, nádherné a jasné, a on se do ní ponořil, zatímco mu hlavou táhla řada čísel.

Dvanáct. Šest. Čtyři.

Dvanáct let od Fenoménu, kdy se díky násilnostem začalo rozpadat město V.

Šest let od uzavření příměří, které z V. mělo udělat dvě oddělená města.

A čtyři roky ode dne, kdy se probudil uprostřed školní jídelny na druhém stupni, kterou někdo zrovna obtáčel policejní páskou.

„Panebože,“ vydechl kdosi a popadl ho za loket. „Kde ses tu vzal?“ „Našla jsem kluka!“ vykřikla ta žena a klekla si, aby mu viděla do tváře. August si všiml, že se snaží mu zaclonit oči, aby něco neviděl. Něco děsivého. „Jak se jmenuješ, zlatíčko?“

August k ní zvedl prázdný pohled.

„Asi je v šoku,“ řekl nějaký muž.

„Rychle ho odsud odvedte,“ ozval se jiný.

Žena ho vzala za ruce. „Zavřeš teď prosím oči, zlatíčko?“ Teprve tehdy jeho pohled padl na černá prostěradla za jejími rameny, seřazená na podlaze jako linky čárového kódu.

V uších mu dozněla první symfonie, na kterou po kratičké odmlce navázala další, ze které znal každý akord, každou notu. I kdyby se ale soustředil jen na ně, stejně by nepřeslechl mumlání svého otce a nervózní kroky matky. To proto mu neušlo ani trojí zapípání Henryho mobilu. Z otcovy odpovědi slyšel i přes přitlumený hlas každé slovo.

„Kde? Opravdu? Kdy se přihlásila? Ne, ne, jsem rád, že jsi mi to řekl. Tak jo. Víím to. Zvládnou to.“

Hovor skončil a Henry na chvílku utichl. Když znovu promluvil, oslovil Lea. Jen bratrův návrat Augustovi skoro ušel. Bavili se o něm.

Vymrštil se na posteli a strhl si sluchátka z uší.

„Jen mu splň, o co tě prosí,“ řekl Leo vyrovnaně. „Chováš se k němu spíš jako k domácímu zvířeti než k synovi, a přitom není ani jedno, ani druhé. Jsme vojáci, Flynn. Jsme svatý oheň...“ August protočil panenky. Bratrovo sebevědomí se mu sice líbilo, ale ta strojená počestnost mu vadila. „Jen ho dusíte.“

S tím by souhlasil.

„Jen se snažíme...“ chtěla vysvětlit Emily, ale Leo ji nenechal domluvit.

„Chcete ho chránit?“ vyštěkl Leo posměšně. „Až se příměří zhrou-
tí, nebude bezpečno ani tady na uzavřeném sídlišti.“

„Za nepřátelské linie ho nikdy nepošleme.“

„Sám vám dal tu možnost. Já jen říkám, abyste ji využili...“

„Ale riziko...“

„Není tak velké, pokud si dá pozor. Kromě toho to bude mít své výhody.“

August měl právě dost rozhovorů o něm bez něho, jako by tam nebyl, jako by je *neslyšel*, a tak se vymrštil na nohy a vyrazil ke dveřím tak prudce, že převrhl komín knih. Přišel ale pozdě. Když sáhl po klice pokoje, bylo po rozhovoru. Leo někam zmizel a jeho otec se napřahoval k zaklepání.

„Co se děje?“ zeptal se.

Henry už se ani nesnažil něco zatajovat. „Měl jsi pravdu,“ povzdychl si. „Zasloužíš si šanci nám pomoci. A já myslím, že vím, jak na to.“

August se usmál.

„Ať už je to cokoli, můžeš se mnou počítat.“

V E R Š P R V N Í

SMÍM PROSIT, PŘÍŠERO?

Tohle si ale August rozhodně nepředstavoval.

Když se na posteli otevřel jeho školní batoh, vypadl z něho proviant. A uniforma mu byla příliš těsná. Emily tvrdila, že se tak nosí, ale August měl pocit, že ho šaty škrtí. Speciální jednotka FBJ neboli Flynnova bojová jednotka nosila flexibilní uniformy vhodné k souboji, ale studenti Coltonovy akademie se museli navlékat do kousavých, stísněných šatů s rukávy těsně nad zápěstí, jen kousek nad poslední čáru na Augustově kůži. Teď už jich na sobě měl čtyři sta čtrnáct. Pokaždé když ohnul loket, vykoukly na světlo dne. August si se zavrčením stáhl látku zpět přes předloktí a pročísl si vlasy hřebenem v marné snaze přinutit černé kudrlinky, aby mu nelezly do očí. No, aspoň to zkusil.

Narovnal se a zadíval se na svůj obraz v zrcadle, který na něho zíral pohledem tak prázdňným, že se August otřásl. U Lea takový pohled vypadal jako sebevědomý výraz. Lisa se zase tvářila vždycky poklidně. Jen August vypadal jako ztracené štěně. Pozorně si prohlížel Henryho, Emily, kadety FBJ, hříšníky i všechny ostatní, aby si zapamatoval, jak se jejich tváře jasně nadšením, kroutí zlostí nebo poklesávají pod tíhou viny. Celé hodiny se je před zrcadlem snažil napodobit, zatímco ho Leo pozoroval nečitelným pohledem temných očí.

„Snažíš se marně,“ říkával suše.

Ale to se pletl. Hodiny pozorování se někdy vyplatit musely. August zamrkal – další z přirozených činností, které se ale jemu zdály zvláštní, vykouzčil na tváři zamyšlenou vrásku mezi obočím a odříkal slova, která si tak dlouho nacvičoval: „Jmenuji se – Freddie Gallagher.“ Než vyslovil „Fr–“, lehce se zadrhl, jako by ho to jméno pánilo v krku. Nakonec to ani nebyla tak velká lež, jen vypůjčené jméno podobné jako *August*. Sám totiž žádné neměl. Henry mu kdysi vybral jméno August a on se teď zase sám rozhodl pro Freddieho, a tak mu teď patřila jména obě nebo žádné. To si opákoval tak dlouho, dokud tomu sám neuvěřil. Pravda totiž nebyla to samé co fakt. Pravda byla vždycky osobní záležitostí. Polkl a zkusil ze sebe vypravit další větu, která tentokrát patřila jen jemu samotnému. „Nejsem...“

Doříct ale nemohl. Jako by mu slova uvízla v krku.

Nejsem příšera, chtěl říct, ale nemohl. Nedokázal se přesvědčit o tom, že je to pravda.

„Moc ti to sluší,“ ozval se hlas ode dveří.

August na chvílku zvedl pohled, aby v zrcadle zachytil sestru Ilsu opřenu o dveřní rám s lehounkým, sotva znatelným úsměvem. Byla starší než August, ale vypadala jako panenka se zlatými vlasy staženými do rozčuchaného culíku a velkýma modrýma očima, které se na něho dívaly se skelným nevyspáním. Ilsa totiž spala jen málokdy.

„Fešák,“ pochválila ho, když se rukou odstrčila od rámu dveří, „ale nedá se říct, že bys zářil štěstím.“ Její bosá chodidla pleskala kolem sloupů knih tak šikovně, že žádný neshodila, i když se ani jedinkrát nepodívala na zem. „Měl bys být rád, bratříčku. Copak sis to takhle nepřál?“

Přál si to? Vždycky si představoval, jak s FBJ hlídá Šev a chrání Jižní město. Jako Leo. Slyšel, jak o něm vojáci mluví jako o bohu, který drží temnotu na uzdě jen úryvkem melodie v hlavě. Jeho bratr

byl zbožňovaný i obávaný. August si narovnal límec, což zase způsobilo, že mu rukávy vyšplhaly nad předloktí. Znovu je potáhl dolů. Když ho Ilsa zezadu objala, celý ztuhl. Leo by takový kontakt odmítl a August nevěděl, jak se zachovat. Časté doteky byly součástí braní, ale Ilsa nikdy nebyla jiná, a tak k ní vztáhl ruce a pohladil ji po paži.

Tam, kde jeho kůži pokrývaly čáry, měla Ilsa hvězdy. Celou oblohu, jak tomu tajně říkal. August z oblohy sice nikdy neviděl víc než pár opravdových hvězd ve vzácných chvílích, kdy spadla síť, ale slyšel o místech, kam nedosáhla světla města a kde i za bezměsíčné noci svítily hvězdy tak jasně, že bylo vidět na cestu.

„Zase ses zasnul,“ poštuchovala ho Ilsa zpěvavě, když mu položila hlavu na rameno a přimhouřila oči. „Co se ti to třpytí v očích?“

„Co?“

„Tady ta jiskřička. Je to strach?“

„Možná,“ přiznal, když našel její oči v zrcadle. Od toho dne, kdy ho odvedli se zakrytýma očima, se do žádné školy už nevrátil, srdce mu tlouklo jako zvon a nervy jen hrály. Bylo v tom ale ještě něco. Podivné nadšení ze hry na obyčejný život. Avšak kdykoli se snažil všechny ty protichůdné pocity rozplést, skončil v chumlu ještě nepřehlednějším než dřív.

„Dávají ti volnost,“ řekla Ilsa, otočila si ho čelem k sobě a naklonila se tak blízko, že se jejich tváře skoro dotýkaly. Máta. Vždycky voněla po mátě. „Raduj se, bratříčku,“ pokusila se o radostný tón, který z ní ale brzy vyprchal. Její oči potemněly a z jejich polední modři se rázem stala šed' svítání. „A dávej na sebe pozor.“

August se donutil k náznaku úsměvu. „Já si přece vždycky dávám pozor, Ilso.“

Sestra ale jako by neslyšela. Vrtěla hlavou v pomalém pohybu, který nepřestal ani ve chvíli, kdy by se to hodilo. Ilsa se jednoduše nechala unést, někdy na pár chvil, jindy na celé dny.

„Bude to v pohodě,“ zašeptal něžně August, aby ji přivedl zpět do reality.

„Město je tak obrovský,“ vydechla Ilsa přiškrceným hlasem, „a navíc samá díra. Nespadni tam.“

Ilsa neopustila Flynnovo sídliště celých šest let od začátku příměří. August neznal všechny podrobnosti, ale věděl, že jeho sestra chce zůstat uvnitř, ať se děje, co chce.

„Dám si pozor,“ zopakoval ještě jednou.

Prsty mu sevřela paži. Potom se jí znovu rozjasnily oči a vrátila se do přítomnosti zase zpátky. „To víš, že ano,“ rozzářila se jako sluníčko.

Políbila ho na temeno, než se jí vysmekl z náručí a vydal se k posteli, kde na něho v pouzdře čekaly nádherné housle. August chtěl hrát. Ta touha ho dutě tížila v hrudi jako hlad, ale povolil si jen letmo přejet prsty po dřevě, než nástroj zavřel do futrálu.

Po zběžném pohledu na hodinky se vydal temným bytem. 6:15. I tady, ve dvacátém patře Flynnova sídliště, se ranní slunce ještě schovávalo za budovami na východě.

V kuchyni našel černý sáček s obědem a nápisem: *Krásný první den! Doufám, že ti nevadí, že jsem si kousla. Em.*

Když August nakoukl dovnitř, uviděl zpoila snědený sendvič i čokoládovou tyčinku. Vlastně to bylo milé gesto. Emily mu nezabalila jen oběd, ale i výmluvu. Kdyby se ho někdo zeptal, mohl říct, že už jedl. Jen zelené jablko leželo nedotčené na dně pytlíku.

Když balil sáček do batohu, rozsvítla se světla a do kuchyně vplul Henry s hrnkem kávy. Ještě pořád vypadal vyčerpaně. Jako obvykle.

„Auguste,“ pozdravil ho se zívnutím.

„Tati? Dneska jsi vzhůru pěkně brzo.“

Henry byl v podstatě noční tvor. Říkal vždycky: *Příšery loví v noci a my musíme taky.* Poslední dobou se mu ale noční směny dost

protahovaly. August se snažil představit si, jaké to asi muselo být před Fenomémem, než se z násilí zrodili korsajové, malchajové a sunajové, než vypukla anarchie, než se zavřely hranice a všechno opanoval chaos. Než Henry přišel o rodiče, sourozence i první ženu a stal se jediným Flynnem, na kterého se město mohlo obrátit, kterého vůbec *mělo*. Zakladatelem FBJ a jediným mužem, který se nebál postavit oslavovanému zločinci.

August kdysi viděl Henryho staré fotky, ale skoro by ho nepoznal. Muž na obrázku měl jasný zrak a bezstarostný úsměv. Vypadal jako z jiného světa. Z jiného života.

„Dneska máš svůj velký den,“ zívá znova Henry, „a tak jsem tě chtěl vyprovodit.“

Byla to pravda, ale ne celá. „Ty se o mě bojíš, co?“ hlesl August.

„Samozřejmě,“ sevřel Henry hrnek s kávou. „Chceš si znovu zopakovat pravidla?“

„Ne,“ odpověděl August, ale Henry jako by neslyšel.

„Půjdeš rovnou na Coltonovu akademii. A z ní zase přímo domů. Pokud ti něco přijde do cesty, zavolaš mi. Pokud to nebude bezpečné, zavolaš mi. Kdyby se objevily problémy, třeba jen špatnej pocit, Auguste...“

„Zavolám.“

Henry nakrčil obočí, zatímco Augustova tvář se rozjasnila. „Budu v pořádku.“ Minulý týden si prošli krizový plán nejméně stokrát, aby se ujistili, že je všechno v pořádku. August překontroloval hodinky. Čáry na zápěstí zase spatřily světlo světa a August je znovu zakryl. Vlastně ani nevěděl, proč se s tím tolik obtěžoval. „Musím jít.“

Henry kývl. „Já vím, že tohle nechceš, a doufám, že to ani nebude potřeba, ale...“

August se zamračil. „Opravdu si myslíš, že příměří skončí?“ Zkusil si představit, jaké asi bylo město V. rozdělené na dvě půlky uprostřed válečné vřavy. Severní město ovládal Harker. Jižní Flynn.

Ti, kteří chtěli za svou bezpečnost platit, proti těm, kteří za ni chtěli bojovat. A zemřít.

Henry si protřel oči. „Doufám, že vydrží,“ řekl, „kvůli nám všem.“ Odpověď dost vyhýbavá, ale August ji tentokrát přešel mlčením.

„Jdi si trochu odpočinout, tati.“

Henry se smutně pousmál a zavrtěl hlavou. „Zloduší nespí,“ řekl Henry a August dobře věděl, že nemluví o sobě.

Vydal se k výtahu, ale někdo byl rychlejší. Světlo odhalilo mužskou siluetu.

„Bratříčku.“

Hlas hluboký a sametový, skoro hypnotický, patřil štíhlé postavě s širokými rameny a šlachovitým tělem. Uniforma FBJ mu dokonale padla a pod vyhrnutými rukávy se vyjímalý temné křížky. Nad ostře řezanou čelistí padala do uhlově černých očí světlá ofina. Jedinou nedokonalost představovala drobná jizva nad levým obočím – památka na první léta –, ale i přes ni vypadal Leo Flynn spíš jako bůh než jako příšera.

August se přistihl, jak po vzoru bratra rovná záda, než si uvědomil, že je to na studenta příliš ztuhlý postoj. Zase svěsil ramena, ale tentokrát příliš, takže nakonec ani sám nevěděl, jak je to správně. Leo ho celou dobu tiše a bez jediného mrknutí pozoroval. I když byl z masa a kostí, člověku se příliš nepodobal.

„Mladý sunaj míří do školy,“ řekl tiše pevným hlasem Leo.

„Nech mě hádat,“ odpověděl August s křivým úsměvem. „Nechceš mě náhodou vyprovodit i ty? A říct mi, ať si to užiju?“

Leo naklonil hlavu. Rozpoznat sarkasmus mu nikdy příliš nešlo. Vlastně ani Augustovi, ale ten se přece jen něco přiučil od chlapů z FBJ.

„Tvoje zábava mě absolutně nezajímá,“ řekl Leo, „ale tvoje soustředění ano. Ještě jsi ani nevyšel ze dveří a už jsi na něco zapomněl, Auguste.“

Hodil Augustovi nějaký předmět. August se po kontaktu se známým povrchem zašklebil. Byl to medailon Severního města s vyraženým písmenem V na jedné straně a sérií čísel na druhé. Chladná ocel ho nepříjemně štípala na dlani. Čistý kov totiž příšery odpuzoval. Korsajové a malchajové se ho nemohli ani dotknout. Sunajům to bylo jen nepříjemné. Ostatní uniformy FBJ do sebe měly ocel vetkanou, jen jeho a Leova obsahovala slitinu.

„Vážně to musím nosit?“ zeptal se. Už teď mu z toho dotyku bylo na zvracení.

„Pokud se chceš vydávat za jednoho z nich, tak ano,“ odpověděl Leo suše. „Pokud by ses ale raději nechal chytit a zabít, klidně si ten medailon sundej.“ August polkl a zavěsil si medailo poslušně kolem krku.

„Je to slušnej padělek,“ pokračoval bratr, „takže lidskému oku ujde jako nic, ale ať tě ani nenapadne se po setmění potloukat severně od Švu. Rozhodně bych tu věc nechtěl ukazovat nikomu, kdo poslušně sedí Harkerovi u nohy.“

Jistě že kov samotný nedržel příšery v bezpečné vzdálenosti. Daleko víc na ně platila Harkerova pečeť a jeho zákony.

August si položil medailon na košili a překryl ho bundou FBJ. Když ale udělal krok k výtahu, zastoupil mu Leo cestu. „Už jsi něco jedl?“

Polkl, ale slova se mu přesto hrnula ven z krku. Byl velký rozdíl mezi neschopností lhát a *nutností* mluvit pravdu, ale vyhýbavé mlčení byl luxus, který mu bratr odmítl dopřát. Když se sunaj na něco zeptal, čekal odpověď. „Nemám hlad.“

„Auguste,“ dobíral si ho Leo, „ty máš přece pořád hlad.“

„Najím se později,“ zašklebil se.

Leo neodpověděl, jen ho dál přimhouřenýma očima sledoval. Než stačil něco říct nebo k mluvení donutit Augusta, protáhl se August kolem něho a zamířil k výtahu. Jeho snaha ale byla marná. Zezadu ho Leova tlapa popadla za dlaň svírající pouzdro s houslemi.

„V tom případě tohle nepotřebuješ.“

August ztuhl. Celé čtyři roky nevyšel ze sídliště bez nástroje. Z té myšlenky se mu zatočila hlava.

„Co když se něco stane?“ zeptal se, když se mu v krku začala vzdouvat panika.

Leo se zatvářil pobaveně.

„Tak si prostě budeš muset ušpinit ruce,“ ušklíbl se, vytrhl Augustovi housle z ruky a strčil ho do výtahu. August zavrával. Ruce mu brněly z náhlé nepřítomnosti houslí.

„Na shledanou, bratříčku,“ řekl Leo a stiskl knoflík přízemí.

„A dobře se ve škole bav!“ dodal, když se před Augustovým obličejem zavřely dveře.

August si schoval ruce do kapes. Výtah začal klesat. Sídlíště bylo něco mezi mrakodrapem a velínem, v každém případě však dobře opevněné. Moloch z betonu, oceli, ostnatého drátu a plexiskla, který z velké části sloužil jako ubytovna pro členy zvláštní jednotky. Většina z šedesáti tisíc důstojníků FBJ bydlela v kasárnách rozestých po městě. Těch tisíc, kteří žili v mrakodrapu, sloužilo spíše jako kamufláž. Čím méně lidí proudilo dovnitř a ven, tím nápadnější byli. Pokud chtěl Harker vyčmukat tři Flynnovy sunaje, jeho tajnou zbraň, bylo v jeho zájmu si dobře zapamatovat každou tvář. Nešlo ani tak o Lea, protože on *byl* tvář FBJ. Ilsa byla také v bezpečí, protože nikdy nevycházela, ale Henry byl odhodlán uchránit Augustovu identitu za každou cenu. V přízemí už panoval čilý ruch, lidé proudili dovnitř a ven (když v noci panuje zákaz vycházení, začíná den brzy) a August se vmísil do davu, jako by byl jedním z nich. Vydal se přes vybetonované přízemí hlídanými dveřmi ven na ulici. Zalilo ho teplé, jasné ranní světlo, zkalené jen pocitem studeného kovu na hrudi a prázdnoty tam, kde ještě před chvílí svíral rukojeť pouzdra na housle.

Slunce pronikalo mezi budovami a August se zatajeným dechem zvedl hlavu k obrovskému Flynnovu mrakodrapu. Poslední čtyři

roky se ven dostal jen málokdy, a když, tak jen v noci. A teď tu stál. Venku. Sám uprostřed čtyřicetimi milionů lidí (alespoň podle posledního sčítání) v tomhle superměstě. Jen jedna z tváří v ranní špičce. Jednu oslnivou, nekonečnou chvíli se cítil jako na okraji propasti, která od sebe dělí dva světy, zašeptání a třesk.

Až zapípnutí hodinek ho odlákalo od té dechberoucí hloubky a vrátilo zpět do reality. August se narovnal a vykročil.

Černý sedan pronikal městem jako čepel nože.

Kate se dívala, jak si klestí cestu ulicemi Severního města, překonává mosty a odděluje provoz jako vlákna masa. Venku se rozprostřelo jasné, křiklavé ráno, ale zpoza kouřových skel vše vypadalo jako starý, zažloutlý film. Z rádia se linula klasická hudba, tichá, všudypřítomná a uklidňující. Právě pro ten pocit zdánlivého klidu se jí lidé tak rádi oddávali. Když poprosila Marcuse, řidiče s kamennou tváří, aby přeladil stanici, a on její přání ignoroval, zasunula si do levého zvukovodu pecku sluchátka a stiskla *play*. V tu chvíli se její svět zavířil v těžkém, nazlobeném rytmu a ona se opřela do sedačky a nechala kolem sebe proplouvat město. Odsud vypadalo docela normálně.

Město V. znala Kate jen útržkovitě, v obrázcích a fragmentech mezi dlouhými odmlkami. Jednou ji poslali pryč pro její vlastní bezpečí, podruhé ji někdo uprostřed noci unesl a potřetí musela odejít do vyhnanství za zločiny své matky. Teď ale byla konečně na místě, kam patřila. V otcově městě. Po jeho boku.

A tentokrát už se odsud ani nehne.

Kate si pohrávala se zapalovačem, zatímco na tabletu studovala mapu města. Na první pohled vypadalo jako každé jiné superměsto – hustě osídlené centrum přecházející v periferie. Když ale po-

klepala kovově nalakovaným nehtem na obrazovku, objevily se úplně nové informace.

Zprava doleva přetínala mapu města černá čára. Šev. Ve skutečnosti nebyla tak rovná, zato tak neproniknutelná ano. To ona dělila město vedví. Severní strana byl revír Calluma Harkera. Jižní straně vládl Henry Flynn. Tak jednoduché řešení po šesti krvavých letech bojů, sabotáží, vražd a řádění příšer. Nakresli čáru v písku. Drž se na své straně. Ani se nedivila, že příměří bylo tak křehké.

Flynn byl idealista. Hezky se mu mluvilo o spravedlnosti i o „poslání“, ale jeho lidé stejně umírali. Maso a kosti versus zuby a drápy.

V. nepotřebovalo morální zásady, ale silného vládce. Někoho, kdo se nebude bát ušpinit si ruce. Potřebovalo Harkera. Kate dobře věděla, že její otec je zloduch, ale tohle město hodného chlapce nepotřebovalo.

Dobro a zlo, taková slabá slova. Příšerám byly lidské ideály ukradené. Fakta mluvila jasně. Na Jihu vládl chaos, na Severu pořádek. Sice vykoupěný strachem a krví, ale pořád aspoň nějaký.

Kate přejela prstem po Švu až k šedivému čtverci, který označoval Pustinu.

Proč se vlastně její otec spokojil s pouhou polovinou města? Proč dovolil Flynnovi schovávat se za stěnou jen proto, že měl na vodítku pár podivných monster?

Kousla se do rtu, znovu poklepala na mapu a odkryla třetí vrstvu informací.

Tři soustředné kruhy se jako terč objevily nad mapou. Byl to rádius, ve kterém se pohybovaly příšery a kde tedy bylo třeba zvýšené opatrnosti. Hranice města obkresloval zelený kruh. Uvnitř něho následoval žlutý a v centru červený. Většina lidí si jich přes den nevšimla, ale všichni dobře věděli, kde křiklavá červená přecházela v opatrnou žlutou a ta zase v bezpečí zelené. Ti, kteří se těšili ochraně jejího otce, podstupovali téměř nulové riziko... Pokud ovšem

zůstali v Severním městě. Kdyby se přesunuli za zelený kruh do Divočiny, kde Sever ani Jih nehrály sebemenší roli, musel by se každý starat jen o sebe.

O něco dál, u hranic, bylo ale zase bezpečno. Osídlení zde bylo řídké a příšery se ukazovaly jen ojediněle. Tam lidé ze superměsta nebyli vítáni, protože by s sebou mohli přinést temnotu jako mor. Tam člověk mohl vypálit kapli nebo ležet v trávě vedle mámy a pozorovat letní oblohu plnou hvězd...

Až klakson auta zaplašil představu domku na venkově a utopil ji v záplavě městských světel. Dívala se přes přepážku i řidičovo rameno oknem ven na stříbrný chrlič na kapotě. Dřív na tom autě byla figurka anděla s rozepjatými křídly a rozpaženýma rukama, jako by ho nesl vítr, ale Harker postavičku odlomil a nahradil ji nahrbenou bestii s drápkou zařatými do železné mřížky chladiče.

„Tohle je město příšer,“ řekl její otec, když hodil anděla do koše.

A měl pravdu. Jenže příšery, ty *opravdové*, se hloupoučké sošce na autě vůbec nepodobaly. Byly totiž o *dost* horší.

August nastavil obličej slunci a s každým krokem si užíval pozdní letní ráno. Jeho tělo se hýbalo, zatímco mysl blaženě odpočívala. Samotného ho překvapovalo, jak jednoduše a přímočaře se mu přemýšlí, když se hýbe, a to dokonce i bez houslí. Vykračoval si po rozpraskaných chodnicích kolem budov se zatlučenými okny. Většina z nich byla už jen vypálenou schránkou, opuštěnou, vyvrženou a zbavenou veškerého užitečného materiálu, který ještě mohl sloužit k opevnění jiných budov. Jižní město stále vypadalo jako na kost obraná mrtvola, ale postupně se přece jen začalo opravovat. Členové FBJ byli všude – hlídali na střechách i v ulicích s chraptivými vysílačkami na uniformách. V noci lovili příšery a přes den se starali, aby další monstra nevznikala. Zločin byl jen příčina. Korsajové, malchajové a sunajové pouhý důsledek.

August se vmínil do davu pěších a nechal se jím nést na Sever. Hudba města ho obklopila se svou harmonií i disonancí, rytmem i lomozem. Vše se vrstвило na sebe, až se z melodie stal nesladěný skřek, ze zázraku nebezpečí a on se musel soustředit, aby se věnoval cestě a ne všemu na ní. Vlastně na tom nic nebylo. Pět bloků po Centrální avenue.

Rovnou ke Švu.

August znatelně zpomalil, když ho uviděl před sebou.

Ta zeď byla obrovská, tříposchodová barikáda táhnoucí se z východu na západ celým centrem města, zpevněná čistým kovem a posetá kamerami. Tak vypadal výsledek šesti let válek o území. S každým násilným činem a každou lidskou smrtí se zrodili noví korsajové a malchajové. A to jen proto, že Flynn měl město, které chtěl Harker.

O dva bloky dál na západ se prostírala Pustina – blok ruin na spálené zemi jako nemá připomínka pro obě strany. Kdysi to bylo náměstí, zelené srdce města, ale teď tu nebylo nic. Někteří lidé tvrdili, že na zemi jsou ještě rozeznatelné obrysy mrtvých těl. Většina členů FBJ se shodla na tom, že tam Henry Flynn odpálil bombu dost děsivou na to, aby vymazala všechno živé beze stop. August tomu ale nevěřil. Nechtěl uvěřit. Ať už se ale toho dne stalo cokoli, přinutilo to Harkera dohodnout se na příměří a rozdělit město na dvě poloviny.

Během dne bylo hlavní město sjednocené, alespoň teoreticky. Ve Švu bylo několik bran, kterými lidé procházeli z jedné části města do druhé, ale stáli u nich ozbrojení muži a nad provozem bděly bystré rudé oči kamer. Každý, kdo prošel, se musel legitimovat a nechat se prohlédnout přístroji, aby nebylo pochyb, že je člověk. A v tom vězela ta potíž.

August zahrnul do polorozbořené uličky souběžné se Švem a našel kancelářskou budovu s okny zakrytými ocelovými pláty a párem členů FBJ u dveří. Žena na recepci na něho krátce kývla, když prošel bezpečnostním rámem a vydal se vedlejším výtahem rovnou do sklepa. Tečky neonové barvy na stěnách ho vedly spletí navlhlých chodeb až ke zdi. Nebo spíš k tomu, co se jako zeď tvářilo. Když odhrnul kovovou zástěnu, objevil se tunel, kterým August prošel až k podobné falešné zdi na druhé straně. Otevřel ji a vešel do sklepa přízemního bytu.

Bylo tu ticho. August se zastavil a sám sebe nenáviděl za to, jak se mu ulevilo, že byl zase sám. Dopřál si deset vteřin na to, aby

uklidnil tlukoucí srdce i zjitřené nervy, potom se oprášil a vyrazil nahoru po schodech.

Paris si připalovala jednu od druhé a dělala snídani. Ani sebou necukla, když se za ní August objevil.

„Bréránko, zlato,“ pozdravila a sklonila se tak nebezpečně blízko nad omeletu, div jí do ní nespádl železný medailon. Spojenci na severní straně byli vzácným a velmi drahým úkazem. Kromě toho představovali vždy jisté riziko, ale Henry a Paris byli staří přátelé a kromě toho prošla Paris Leovou inspekci. August se rozhlédl kolem. Její byt byl... útulný jako na obrázcích z časopisů před Fenomémem. Kachličky, dřevo a sklo. „Lítačku na metro máš na stole.“

„Díky, Paris,“ vydechl, když si rozepnul bundu FBJ a pověsil ji na hák u dveří. Přitom se mu zase vykasaly rukávy, které zakrývaly černé čáry na kůži. Rychle shrnul rukáv zpět, i když jeho znamení Paris nemohla vidět. A ani nic jiného.

Přestože byla slepá, ostatní smysly měla nabroušené jako nože. Dokonce tak citlivé, že okamžitě poznala, že s sebou August nemá housle, jejichž struny jinak i v pouzdře sotva slyšitelně vibrovaly. Zamyšleně vyfoukla oblak kouře.

„Dneska nebudeš koncertovat?“ zeptala se a oklepala cigaretový popel do vajíček na pánvi. August bezděčně sevřel dlaň, jako by v ní držel rukojeť pouzdra. „Ne,“ řekl, zatímco vytahoval bundu Coltonovy akademie a před zrcadlem se do ní soukal. Překvapeně si uvědomil, že se mračí.

„Flynn mi o té hudbě povídal,“ zamumlala Paris spíš pro sebe a z tónu, jakým řekla slovo *té*, poznal, že mluví o hudbě všech tří sourozenců. „Vždycky mě zajímalo, jak to asi zní...“

„Doufám, že to nikdy nepoznáš,“ utrousil August, když si dopnul bundu a vyrazil ke dveřím. „Do tmy jsem zpátky.“

„Užij si školu,“ zavolala za ním, ale na rozdíl od Lea to myslela upřímně.

August vyšel na ulici a při pohledu na Šev za zády si oddechl. Když vykročil na Sever, vytřeštil překvapeně oči. Připravil se na všechno, ale rozdíl mezi oběma polovinami města ho zasáhl. Severní město bylo na hony vzdálené vybombardované skořápce, kterou znal ze své části V. Ať už tu zbyly po bojích jakékoli jizvy, někdo je překryl a přemaloval. Tady se domy třpytily kovem, kamenem a sklem, ulice lemovala štíhlá auta a proudili po nich pěkně oblečení lidé. Pokud měl mezi nimi Harker své strážce, dokonale splynuli s davem. Ovoce za výlohou vypadalo tak barevně, že na něj August dostal chuť, i když věděl, že chutná jako popel.

Pohled na tuhle iluzi bezpečného, čistého města ho rozzlobil. Čáry na jeho kůži začaly varovně pálit a jejich palčivý žár mírnil jen chladný kov medailonu. Soustřed' se. Soustřed' se.

Nejbližší stanice metra ležela jen o blok dál. Jižní město metro dávno zavřelo – bylo tam příliš nebezpečno, protože korsaje přitahovala tma jako můry lampa. Lidé proto zatloukli podchody, jak nejlépe uměli, i když August dobře věděl, že Leovi muži v případě nouze tunely procházeli.

Bral schody po dvou. Někde četl, že V. rostlo stejně tak do výšky jako do šířky. Nové domy se stavěly na zbytcích těch starých a metro teď vedlo tam, kde kdysi probíhaly ulice. Nevěděl, zda je to pravda. V každém případě byla i stanice metra s bílým kamenem na zdech a lehkou podmalbou klasické hudby stejně čistá jako chodníky nad ní. Klavírní koncert. Ani stopy po utrpení a děsech, které se tudy plížily v noci. Byl to trik, kterým Harker lákal jižany na svou stranu a připomínal severanům, proč platí tak vysokou cenu.

August přiběhl na nástupiště přesně ve chvíli, kdy se souprava metra dala do pohybu. Ztěžka se opřel o sloup, aby počkal na další, a jeho pozornost putovala od líbajícího se páru k pouličnímu muzikantovi s kytarou, až se nakonec ustálila u holčičky před ním, která ze všech sil svírala matčinu ruku. Zadívala se na něho a August

jí pohled oplatil, fascinovaný tím, že vidí tak malé dítě. U nich na sídlišti moc dětí nebydlelo a v Jižním městě vlastně také ne. Holčička se zazubila a ani August se neubráníl úsměvu.

Potom vesele spustila písničku:

*„Zrůdy a zrůdičky velký i malý,
vás by si, dětičky, k večeři daly.“*

August se otrásl.

*„Korsaji zubatí s ostrými drápy
vyschlí a kostnatí budou tě trápit.
Malchaji, malchaji, hrozný to zjev,
smrtícím úsměvem sajou ti krev.“*

August polkl, protože věděl, co přijde dál.

*„Sunaji s očima jak z černé tuši,
písničku zabrají, vezmou ti duši.“*

Holčička se usmála ještě zářivěji.

*„Zrůdy a zrůdičky velký i malý,
vás by si, dětičky, k večeři daly.“*

Když radostně vypískla, udělalo se Augustovi zle, a tak raději ucouvnul. Jakmile metro zabrzdilo ve stanici, vybral si jiný vagon.

Zrůdy a zrůdičky velký i malý, broukala si Kate do lomozu motoru. Poklepáním na displej tabletu zavřela mapy a otevřela nové okno, ve kterém zkoumala složky na otcově soukromém disku. Hned první den doma mu ukradla všechna přístupová data, mezi nimi našla i ta, po kterých pásla. Harker rozmístil kamery nejen kolem Švu, ale i po celé červené zóně. Záběry byly každý den vyhodnocovány a „mimořádné události“ pečlivě zálohovány, aby je viděl sám Harker a mohl v případě nutnosti adekvátně zasáhnout. Takové „události“ se samozřejmě do zpráv nikdy nedostaly. Harkerovi lidé nebyli tak hloupí, aby podobné záležitosti vytroubili novinářům od televize. Nechtěli vytrhávat obyvatelstvo z falešné iluze normálního života a bezpečí, za kterou tak rádi platili.

Harker ale musel mít své příšerky pod kontrolou. Musel vědět o každém novém přírůstku i o přestupcích těch starých. Natočené obrázky se třídily do tří kategorií – *příšery, lidé, geneze*.

Kate se probírala záznamy od chvíle, kdy přijela, aby se dozvěděla všechno o *opravdových* monstrech Verity. Když poklepala na slovo *Geneze*, objevila se dvě menu – korsaj a malchaj (sunaje se ještě nepodařilo zachytit na film). Měla pocit, jako by skočila do králičí díry, když klepla na *korsaje* a obrazovku zaplavily videoklipy s rozmazanými titulními obrázky. Chvilí zaváhala, ale potom se znovu dotkla obrazovky, kterou zaplnilo první z videí.

Všechno ostatní bylo z filmu odstraněno, a tak zůstalo jen čiré krveprolití. I přes nešťastný úhel kamery rozlišila dva muže na konci ulice pod pouliční lampou. Teprve po chvíli pochopila, že se dívá na snímky z boje, který začal nenápadně, jako nepovedený rozhovor, šouchnutí proti zdi, nešikovná rána. Když jeden z mužů spadl na zem, začal do něho ten druhý kopat a nepřestal, dokud se jeho soupeř nezměnil na krvavý chumel zmítajících se končetin. Útočník se dal na útěk, zatímco jeho oběť ležela bezbranně na chodníku a přerývaně dýchala. Když se pokusila vstát, stíny kolem ožily. Muž si toho ve svém snažení ani nevšiml, ale Kate pozorně sledovala, jak se temnota kroutí, odlupuje od stěn a formuje jako oblak dýmu se strašidelně bílýma očima, které rozostřily i kameru. Tmou probleskly bělostné zuby. Tlama široce zívla, štíhlé, hbité tělo lehce zavrávoralo a protáhlo drápaté končetiny.

V té chvíli se zbitý muž dopustil chyby, když se po čtyřech pohnul kupředu, pryč z bezpečí pouličního osvětlení.

Jakmile ho pohltil stín, snesl se na něho oblak zubů a drápů, které se mu zaryly do masa a okamžitě začaly trhat.

„Násilí plodí násilí,“ říkávala jedna z učitelek u Svaté Anežky, když Nicole nastavila Kate nohu a Kate jí oplatila rozbitým nosem. Tehdy dostala přednášku o tom, jak pomsta jen roztáčí kruh násilí, ale Kate stejně neposlouchala. Pokud šlo o ni, Nicole dostala, co zasloužila. V jednom měla ale učitelka pravdu – násilí *se množí*.

Někdo zmáčkne spoušť, odpálí bombu, svrhne autobus plný turistů z mostu a zanechá za sebou nejen střepiny, suť a krveprolití. Zůstává ještě něco. Něco *hrozného*. *Zpětný ráz*. Reakce na všechn ten hněv, bolest a smrt. Přesně to byl Fenomén – bod zlomu. Ve Verity vždycky vládlo násilí horší než v ostatních deseti teritoriích, a tak bylo jen otázkou času, než se všechna ta masa spojí.

Kate přejela palcem přes medailon přišpendlený na prsou uniformy, který ji chránil před vším, co se jednou zvrhlo. Na obrazovce

zatím korsajové pokračovali v hnusné hostině. Většinu jejich řádění halil stín, ale občas se někde zatřpytil jako žiletka ostrý tesák nebo dráp a Kate pozorovala, jak se proti pouličnímu světlu rozstříkuje krev. Z krku se jí vydralo tichouneké, znechucené zamručení. Byla ráda, že záznam byl němý.

Z druhé strany bariéry na ni zamával Marcus, a tak Kate vytáhla pecku z ucha, aby se znovu ponořila do černobílého světa, ranního jasu a jemných trylek kláves.

„Co je?“ zeptala se podrážděně.

„Promiňte, slečno Harkerová,“ řekl Marcus zpředu, „ale jsme na místě.“

Coltonova akademie stála na místě, kde se žlutá setkávala se zelenou a ulice města ustupovaly předměstí, nejbezpečnější zóně, kde si nejbohatší mohli dovolit postavit své bezpečné ulity a předstírat, že se Verity nikdo nesnaží sežrat zaživa. Vypadalo to tu jako na fotce – bledé kamenné budovy na pásu šťavnaté trávy zalité svěžím ranním sluncem. Nikdo by nehádal, že byli pouhých patnáct minut jízdy od temného srdce Severního města. Kate si říkala, že to byl asi účel. Sama by raději chodila do školy v červené zóně, ale většina z nich už byla zavřená, a i kdyby to bylo možné, její otec by to jistě nedovolil. Pokud už ji musel mít tady ve městě V., rozhodl se udělat všechno pro její „bezpečí“, což ve skutečnosti znamenalo, že ji držel pěkně daleko od centra, protože ani na jedné straně města nic jako bezpečí neexistovalo.

Když jí Marcus otevřel dveře, vyskočila ven, zatvářila se neutrálně a setřásla ze sebe poslední vzpomínky na nechutnou podívanou na hodující korsaje. Uhladila si límec na polokošili školní uniformy s logem akademie a prsty si pročísala světlé vlasy rozpuštěné tak, aby alespoň z části zakrývaly jizvy od nárazu do skla. Mohlo to být horší – přišla jen o část sluchu –, ale byla příliš chytrá na to, aby to

přiznala. Slabina je slabina a ty člověk na odiv ukazovat nemá. Tak jí to aspoň říkal otec, když jí bylo dvanáct a ještě čerstvé jizvy byly hodně viditelné.

„Proč?“ ptala se ho tehdy, protože byla ještě malá a hloupá.

„Každá slabost odhalí kus masa,“ odpověděl, „a každé maso si říká o nůž.“

„Jaké slabiny máš ty?“ zeptala se ho a Harkerova ústa pookřála v něčem, co *skoro* připomínalo úsměv.

Dodnes jí neodpověděl a ani sama Kate netušila, zda jí prostě dostatečně nevěřil, nebo jestli jednoduše žádné neměl. Už ne. Zajímalo ji ale, jestli v jiných světech existovala verze Calluma Harkera, která by byla plná tajemství a měla slabosti a místa, do kterých se mohla zarýt čepel.

„Slečno Harkerová,“ vytrhl ji z myšlenek řidič. „Mám vám něco vyřídit od otce.“

Schovala si stříbrný zapalovač do kapsy od košile. „A co, Marcusi?“ zeptala se bezvýrazně.

„Pokud se zase necháte vyhodit, pošle vás pryč z Verity jednou provždy a bez možnosti návratu.“

Kate se na něj ledově usmála. „Proč bych to dělala?“ zvedla oči ke škole. „Konečně jsem tam, kde jsem chtěla být.“

„*Městský park*,“ zachraptěl klidný, kovový hlas.

August se opřel hlouběji do sedadla, z batohu vytáhl ohmataný výtisk *Republiky* a otevřel ho přímo uprostřed. Většinu textu znal stejně nazpaměť, a tak bylo jedno, která stránka se mu objeví před očima. Četba mu jen dala rozumný důvod hledět dolů místo před sebe. Poslouchal hlášení o zastávkách, aniž by si dovolil zariskovat jediný pohled směrem nahoru, aby si ho nevšimly kamery, drobná rudá očka pátrající po příšerách i přesto, že všichni věděli, že všechny vycházejí do ulic večer.

No, pomyslel si August. *Skoro* všechny.

„*Martinov*.“

Ještě tři zastávky a bude u Coltonovy akademie. Vagon metra se rychle plnil, a tak August pustil sednout nějakou starou paní.

Stále ještě se skláněl nad knížkou, ale zpoza jejích stránek pozoroval spolucestující v hezkých šatech, kalhotách, botách na podpatku a oblecích. Ani jeden z nich u sebe neměl zbraň. Nějaký pán do něho při výstupu lehce šfouchl ramenem a August se napružil.

Na tom člověku nebylo nic zvláštního – oblek trochu povolný v pase, kravata... Teprve jeho *stín* upoutal Augustovu pozornost, protože se jako stín vůbec nechoval. V tak dobře osvětleném prostoru by ten člověk vlastně žádný stín mít neměl. Když se zastavil,